

Jag fotograferar sådant som inte är särskilt anslående. Bilderna är ett sätt att säga att alla platser finns överallt.

”

Paula Urbano berättar om sina fotografiska collage som visas på Konstforum.
FOTO: HÅKAN SJÖSTRÖM

Urbana collage av Urbano

Paula Urbano skapar collage av sina fotografier av ouppmärksammade stadsmiljöer.

– Det här är från Miami, säger Paula Urbano och pekar på en roströd detalj i ett av sina nyuppsatta fotografier i serien Reflexive Per-

ceptions på Konstforum.

Hon berättar att hon brukar ge sig ut och fotografera när hon besöker städer, det kan vara Kassel, Miami eller Göteborg. Sedan behandlar hon fotografierna digitalt genom att lagra motiven över varandra och sedan suddar för att ta bort eller förhöja detaljer. Resultatet blir

ett slags stämmingsfulla mycket abstrakta bilder på glansigt fotopapper.

Få detaljer kan urskiljas: på en bild finns ett par bevarade fotspår, ett par räfflade skosulor skapar en fästpunkt för blicken.

– Jag fotograferar sådant som inte är särskilt anslående. Bilderna är ett sätt att säga att alla platser

finns överallt, säger hon och berättar att hon är inspirerad av den post-koloniale teoretikern Homi K. Babha.

En av Babhas idéer är hybridiseringen av olika kulturer, och på så sätt kan man se Paula Urbanos bilder. Själv har hon svensk-chilensk bakgrund, vilket också har påverkat hennes

konstnärskap med frågor om identitet och representation.

Paula Urbano deltar också i Norrköpings Konstmuseums kommande evenemang Med staden som scen.

– Då ska jag göra ett performance här utanför på Saltängsgatan, säger hon innan hon återvänder till

sin utställning som ska fullbordas med ett eller två fotografier från en annan serie, tagna i en nedlagd pianofabrik vid Telefonplan i Stockholm.

MATS GRANBERG
Kulturredaktör
011-200 164
mats.granberg@nt.se

Självreflekterande vandringar genom staden

LITTERATUR

TEJU COLE

Öppen stad
Översättning: Erik Mac Queen
Natur och Kultur

De känns i fotsulorna, de där många stegen som fortplantar sig, upp i knäna, genom bröstet, in i hjärnan – och själva blicken. Vad är det som rör sig på New York Citys gator? Vad är det som syns och vad är det som vi ser?

Så där febrigt tänker jag, och minns många långa promenader i staden som jag helst återvänder till, just för att Teju Cole verk-

ligen vet hur man berättar så att det känns. Marken. Människorna. Mötena. Minnet.

Vi hamnar inte på platserna vi ser på vykortet eller i filmerna. Huvudpersonen Julius vet nämligen att det gäller att välja sina vägar, rätt riktningar, speciellt när promenaderna blir längre, som en motvikt till jobbet på sjukhuset.

Allt oftare är han långt hemifrån, han som berättar, han som är ung doktorand i psykiatri, han som är nigerian-tysk, han som undrar vart staden är på väg när den nu ligger där den ligger åren 2006 och 2007.

Teju Cole.

Redan efter tioalet sidor så känns det i hela kroppen att debutromanen Öppen stad författats av någon som vill att vi ska lyssna, men som använder en röst som inte

lockar med sedvanliga cliffhangers eller extrema karaktärer.

Snarare lockar han med främlingskapet och fångar det så kallat vanliga så pass intensivt att jag lyssnar också på det som jag först inte var sugen på.

Vi tittar på fallskärms-hoppare, vi går in i kyrkan, vi hamnar på en fest, vi är på sjukhuset. Där är skoputsaren och studenten och många andra och vi är med oss själva tillsammans med andra. Den enda gången jag inte är med Julius är i utvecklingen då han åker till det verkligt främmande Bryssel för att träffa släktingar och ham-

nar i mer enkla politiska frågor; då längtar jag bara efter att han ska åka hem igen och träffa alla de andra som också är flyktingar och ändå hör hemma i denna nya stad.

För det är i New York City som flanören Cole är bäst på att få in oss i det som är nästan som en dagbok där man vet mer än det man skriver ner. Det är ett ständigt, lågvibrerande flöde. Blicken är rak, tankarna aningen sneda när de vir(r)ar in sig i fluffiga teorier och böcker och sånger, slutsatserna kommer bakifrån, och vi alla upptäcker banala men omskakande

saker som till exempel att den gångna natten "inte hade varit särskilt blåsig eller mörk".

Jag tar med den här boken ut i min hemstad där allt mer blir allt mer amerikanskt, vandrar nya gator, läser ett kapitel här och där, ser mig omkring och läser och läser tills det blir riktigt mörkt därute. Läsningen blir till slut det enda ljuset och släpper in hela den sortens Colevärld där det inte finns några gränser, bara en röst som uppmanar oss alla att fortsätta vandra.

STIG HANSÉN
kultur@nt.se